

Profetul Daniel și viziunea pecetluită pentru "Vremuri Îndepărtate"

Profetul Daniel a primit o viziune extraordinară, însă aceasta nu era destinată înțelegerii imediate.

În Daniel 8, el descrie o vedenie atât de complexă și profundă, încât afirmă: „Eram uimit de vedenia aceasta, și nimeni nu știa”. Această expresie evidențiază caracterul misterios și inaccesibil al revelației divine la momentul respectiv. Nimeni din vremea lui Daniel nu avea capacitatea de a înțelege complet semnificația acestei profeții, fapt subliniat și de însuși îngerul care i-a vorbit.

Viziunea sa face referire la o putere simbolizată prin „cornul cel mic”. Acest corn se dezvoltă și capătă influență, devenind o forță majoră cu impact asupra „Sfântului Locaș” și asupra istoriei omenirii. Îngerul îi spune lui Daniel că vedenia nu privește doar contextul contemporan al lui Daniel, ci „vremea sfârșitului!”, clarificând că evenimentele descrise vor avea loc mult mai târziu în timp. Această viziune era legată de finalul unei perioade lungi de timp, iar sensul său urma să fie complet revelat doar în acele vremuri îndepărtate.

Un aspect crucial al viziunii este instrucțiunea clară pe care Daniel o primește: „Tu, pecetluiește vedenia aceasta, căci este cu privire la niște vremuri îndepărtate”. Acest act de pecetluire subliniază faptul că interpretarea corectă a acestei profeții nu ar fi fost accesibilă generațiilor trecute, ci era destinată să fie dezvăluită doar la momentul potrivit, când „vremea sfârșitului” ar fi fost aproape. Astfel, profeția a rămas pecetluită timp de mii de ani, fiind protejată de interpretări premature sau incorecte.

Un alt element semnificativ al viziunii îl reprezintă perioada de „două mii trei sute de seri și dimineți”, despre care se spune că va trece înainte ca „Sfântul Locaș să fie curățat”. Aceasta nu este o perioadă obișnuită de zile literale, ci un calcul profetic în care o zi simbolizează un an. Astfel, perioada de 2300 de ani devine un punct de reper esențial pentru identificarea momentului când interpretarea viziunii va deveni clară și înțeleasă.

„Vedenia cu serile și diminețile, de care a fost vorba, este adevărată” — o reafirmare a veridicității profeției și a importanței sale pentru „vremurile îndepărtate”. Această frază subliniază încă o dată că viziunea lui Daniel nu este doar un mesaj vag sau simbolic, ci o realitate care va fi împlinită exact așa cum a fost profetizată. De aceea, Daniel este din nou instruit să pecetluiască viziunea, aceasta fiind destinată să fie descifrată și înțeleasă doar atunci când timpul specificat s-ar fi împlinit.

În concluzie, interpretarea corectă a acestei vedenii nu putea fi cunoscută în vremea lui Daniel sau în secolele care au urmat imediat după el. Această cunoaștere este rezervată pentru vremea sfârșitului, iar îngerul subliniază clar că doar în acele vremuri „viziunea va fi înțeleasă”. Este esențial să înțelegem că pecetluirea viziunii a avut un scop precis: împiedicarea înțelegerii premature și asigurarea faptului că adevărul ei va fi revelat doar la timpul potrivit, odată cu împlinirea celor 2300 de ani.

Interpretările greșite ale profeției: Antioh Epifanul și neînțelegerea vremurilor

De-a lungul secolelor, unii comentatori biblici au asociat „cornul cel mic” din viziunea lui Daniel cu figura istorică a lui Antioh Epifanul. Acesta, un conducător elenistic din secolul al II-lea î.Hr., este cunoscut pentru profanarea Templului din Ierusalim și pentru persecuțiile sale împotriva evreilor. În această lumină, mulți au văzut în Antioh împlinirea profeției despre „cornul cel mic”.

Totuși, această interpretare nu este corectă. Profeția din Daniel face referire clară la „vremea sfârșitului” (Daniel 8:17), iar Antioh Epifanul a trăit cu mult înainte de acel moment. Viziunea nu privește doar un eveniment local din istoria evreilor, ci „niște vremi îndepărtate”, care încă nu se împliniseră la vremea lui Antioh. Dacă interpretarea corectă ar fi fost legată de el, nu ar fi avut sens ca viziunea să fie pecetluită și rezervată pentru viitor. Profeția vorbește despre evenimente care vor avea loc doar la vremea sfârșitului, astfel că Antioh nu poate fi personajul central al acestei viziuni.

Daniel este avertizat că viziunea nu va fi înțeleasă înainte de vreme, iar aceasta subliniază necesitatea pecetluirii: „Tu, pecetluiește vedenia aceasta, căci este cu privire la niște vremuri îndepărtate” (Daniel 8:26). Prin urmare, interpretările care au apărut înainte de împlinirea celor 2300 de seri și dimineți sunt eronate, pentru că timpul desigilării viziunii nu sosisese încă. Aceasta este esența neînțelegerii care a persistat de-a lungul secolelor, inclusiv interpretarea greșită care îl leagă pe Antioh de „cornul cel mic”.

Clarificările lui Isus despre „vremea sfârșitului”

Chiar și în timpul lui Isus, „vremea sfârșitului” era încă departe. În Matei 24, ucenicii L-au întrebat despre semnele venirii sfârșitului și despre împlinirea profețiilor din Vechiul Testament: „Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?”. Această întrebare reflecta îngrijorarea lor cu privire la momentul când toate aceste profeții urmau să se îplinească.

La acea vreme, în jurul anului 30 d.Hr., Templul din Ierusalim încă exista. Deși ucenicii ar fi putut asocia „Sfântul Locaș” din profeția lui Daniel cu Templul fizic, Isus le-a explicat că profețiile nu se referă direct la acel Templu. Adevărata semnificație a „Sfântului Locaș” din viziunea lui Daniel este mult mai profundă. Nu este vorba doar de un loc fizic sau de o clădire specifică din Ierusalim, ci de întregă închinare autentică și revelație divină pe care Dumnezeu o oferise poporului Său.

Isus a trăit la aproximativ 200 de ani după Antioh Epifanul, dar evenimentele descrise în viziunea lui Daniel erau încă departe de a se fi realizat complet. Antioh a fost doar o mică secvență din lungul șir de evenimente care aveau să urmeze. În ciuda evenimentelor petrecute în timpul lui Antioh, activitatea „cornului cel mic” era departe de a fi încheiată. Așa cum era clar în profeție, aceasta urma să se desfășoare într-o perioadă mult mai lungă de timp, iar ucenicii lui Isus au înțeles că „vremea sfârșitului” nu era încă aproape.

Așadar, activitatea profetică asociată cu „cornul cel mic” nu s-a încheiat nici în timpul lui Isus și nici imediat după aceea. Evenimentele profetizate se întind pe o perioadă lungă, iar „vremea sfârșitului” indicată de Daniel rămâne încă un punct de referință pentru împlinirea completă a viziunii.

O nouă și inedită interpretare a profeției din anul 2024

În anul 2024, a apărut o nouă interpretare a profeției din Daniel, legată de „cornul cel mic”. Această interpretare nu este una bazată pe speculații, ci rezultatul unei analize riguroase, bazată pe dovezi teologice, istorice și filosofice, care pot fi verificate de oricine. Spre deosebire de interpretările tradiționale care au fost vehiculate de-a lungul secolelor, această nouă descifrare a profeției oferă o înțelegere complet diferită și mult mai precisă.

Această interpretare afirmă că timpul de înțelegere al viziunii lui Daniel a sosit acum, în „vremea sfârșitului”. Este esențial ca cei care sunt interesați de înțelegerea corectă a profeției să ia aminte la această descoperire și să „citească și să înțeleagă”, așa cum ne-a îndemnat chiar Isus. „Cine are urechi de auzit, să audă”, iar cei care vor să înțeleagă adevărul trebuie să se aplece asupra acestei noi interpretări. Acest mesaj este unul vital pentru vremea noastră, deoarece cheia înțelegerii profeției a fost în sfârșit descifrată, iar cei care caută adevărul trebuie să fie atenți la această revelație.

Contextul istoric al anului 280 î.Hr.: perioada celor PATRU REGATE elenistice

Pentru a înțelege corect apariția „cornului cel mic”, trebuie să stabilim mai întâi contextul istoric în care acest corn putea să-și facă apariția. După moartea lui Alexandru cel Mare, imperiul său a fost împărțit între patru generali. Aceștia au preluat puterea în diferite regiuni ale fostului imperiu. Ultimul dintre acești generali a murit în anul 280 î.Hr.

Conform dovezilor istorice, de asemenea perioada celor PATRU REGATE elenistice, care a urmat după moartea lui Alexandru cel Mare, s-a încheiat tot în jurul anului 280 î.Hr., când Regatul Lysimachid a dispărut complet.

Să revizuiți ce s-a întâmplat cu ele:

Regatul Ptolemaic (Egipt): a supraviețuit până în 30 î.Hr., când a fost cucerit de Roma.

Regatul Seleucid (Siria și Babilonia): a supraviețuit până în 63 î.Hr., când a fost cucerit de Roma.

Regatul Macedoniei (Antigonid): a supraviețuit până în 168 î.Hr., când a fost cucerit de Roma în bătălia de la Pydna.

Regatul Lysimachid (Tracia și Asia Mică): a dispărut în 281 î.Hr..

Problema istorică:

Deci după anul 280 î.Hr. nu se mai poate vorbi de PATRU ÎMPĂRĂȚII, ci doar de trei. Însa profeția vorbește despre patru coarne și patru Împărății, ca urmare ACESTA E MOMENTUL când trebuie să-și înceapă dominația "cornul cel mic" indicat prin profeție.

În concluzie, putem spune că indiferent cum stabilim sfârșitul stăpânirii lor, fie că ne referim la cei patru generali ai lui Alexandru Macedon sau la cele patru împărății, ajungem tot la anul 280 î.Hr., anul când „calea” a fost deschisă pentru afirmarea „cornului cel mic”, iar perioada de 2300 de ani a început să se desfășoare. Profeția menționează că, la finalul acestei perioade, „Sanctuarul” va fi curățat.

Noua putere care a împlinit profeția lui Daniel

Ce putere s-a ridicat din Grecia Antică din anul 280 î.Hr. care să îplinească toate detaliile profetice? Răspunsul este clar și precis: Filosofia. Ea s-a născut în Grecia Antică și a început să se extindă rapid după această dată, influențând profund toate aspectele vieții, de la politică la religie și cultură. Filosofia, spre deosebire de puterile militare care au dominat anterior, a cucerit lumea prin gândire și ideologie, respingând orice formă de revelație divină și înlocuind credințele tradiționale cu explicații raționale, bazate pe rațiunea umană.

Filosofia a preluat controlul nu prin forță militară, ci prin influență intelectuală și culturală. Aceasta este puterea care s-a ridicat după anul 280 î.Hr. și care a corespuns exact descrierii „cornului cel mic” din profeția lui Daniel. A început să respingă orice formă de revelație divină și a pus în loc rațiunea și intelectul uman ca fiind singurele surse de adevăr.

Această nouă interpretare oferă un răspuns clar la întrebarea despre ce putere s-a ridicat după anul 280 î.Hr. Filosofia a fost cea care a preluat controlul și a continuat să își extindă influența, devenind o forță dominantă în lume. Acest „corn mic” a început modest, dar în timp s-a extins și a

câștigat o putere uriașă, influențând modul în care omenirea gândește și se raportează la lumea din jurul său.

Filosofia: o ideologie care respingea orice formă de revelație divină

După anul 280 î.Hr., Filosofia s-a ridicat ca o nouă putere în lume, nu doar prin influența asupra politicii și culturii, ci și printr-o respingere activă a Revelației divine. Filosofia a început să conteste ideile religioase tradiționale și să ofere explicații bazate pe rațiune și logică umană. În mod specific, această ideologie considera că toate scrierile religioase din lume, fără excepție, erau produse ale imaginației și iluziei umane. Asta însemna că, pentru filosofi, nicio revelație divină, indiferent de religia din care provenea, nu avea validitate absolută. Acestea erau văzute doar ca simple construcții mentale, fără vreo bază reală în intervenția divină.

Filosofia a contestat profund ideea că oamenii ar putea primi revelații directe de la Dumnezeu, iar această gândire a dominat spațiul intelectual al vremii, provocând schimbări majore în modul în care omenirea înțelegea relația sa cu divinitatea. În loc să accepte revelațiile transmise prin profeți sau scripturi, Filosofia a pus rațiunea umană pe primul loc, susținând că omul, prin puterea gândirii sale, poate descifra misterele universului fără ajutorul vreunei entități divine.

Antioh Epifanul și filosofia: legătura istorică

Antioh Epifanul, unul dintre personajele istorice legate frecvent de profeția lui Daniel, a fost profund influențat de această ideologie filosofică. Deși unii l-au considerat un lider tiranic care a acționat din pură cruzime, acțiunile sale erau motivate de idei profund filosofice. Antioh a fost influențat direct de conceptele filosofiei elenistice, filosofie care respingea revelațiile divine tradiționale și promova o lume bazată pe rațiune și cultură umană.

Un exemplu concret al modului în care Antioh a acționat sub această influență filosofică este decretul pe care l-a emis în jurul anului 167 î.Hr., cunoscut sub numele de Decretul lui Antioh IV Epifanes privind Încetarea Învățământului Tradițional în Favoarea Filosofiei Grecești. Acest decret interzicea educația religioasă tradițională și impunea filosofia greacă ca standard educațional în imperiu. Antioh a fost determinat să schimbe fundamental modul în care oamenii se raportau la religie și să impună ideologia filosofică, promovând astfel o abordare intelectuală care respingea ideea intervenției divine în lume. În viziunea sa, educația filosofică era cheia progresului și civilizației, iar revelațiile religioase trebuiau eliminate.

Filosofia și impactul său asupra lumii: cei 2300 de ani de influență

Decretul lui Antioh Epifanul, deși semnificativ, a fost doar o mică parte din ceea ce filosofia a realizat de-a lungul celor 2300 de ani. Profeția din Daniel specifică faptul că perioada de influență a „cornului cel mic” va dura 2300 de „seri și dimineți”, adică 2300 de ani. Această perioadă lungă de timp nu se limitează doar la Antioh sau la Grecia Antică, ci se extinde pe o durată mult mai mare, acoperind întreaga istorie a civilizației umane de după anul 280 î.Hr. și până în prezent.

În această perioadă, filosofia a influențat profund gândirea umană, provocând schimbări majore în domenii precum educația, religia și guvernarea. Filosofii, de-a lungul acestor 2300 de ani, au continuat să conteste revelațiile divine și să promoveze o lume în care omul, și nu Dumnezeu, era în centrul universului. De la Grecia Antică până în epoca modernă, filosofia a avut un impact major asupra modului în care oamenii își înțeleg existența și locul în lume.

Această influență filosofică, care a crescut treptat de-a lungul timpului, a condus la ceea ce vedem astăzi — o lume dominată de idei raționale și seculare, unde credințele religioase sunt adesea privite cu scepticism sau chiar respinse în totalitate.

Filosofia încorporată în religia iudaică: Fariseii și Saducheeii

Deși atacul lui Antioh Epifanul asupra religiei iudaice, a culminat cu profanarea Templului și aducerea de jertfe necurate, a fost aparent înfrânt, iar „Sanctuarul a fost curățat” fizic de aceste acte de profanare, impactul său ideologic a fost mult mai profund. În realitate, Antioh a reușit să aducă filosofia elenistică în inima religiei iudaice, o influență care avea să se manifeste pe deplin în perioada lui Isus.

Chiar dacă revolta macabeilor a reușit să elibereze Templul și să reia practicile religioase tradiționale, filosofia greacă a rămas înrădăcinată în mentalitatea liderilor religioși ai vremii. Pe timpul lui Isus, găsim două grupări majore — fariseii și saducheeii — a căror teologie era profund influențată de curentele filosofice grecești. Aceste grupări nu mai erau centrate pe revelația autentică din Scripturi, ci își modelaseră convingerile religioase în conformitate cu ideile filosofice elenistice.

Fariseii și influența filosofiei stoice

Fariseii erau recunoscuți pentru insistența lor asupra respectării stricte a Legii și tradițiilor orale. Însă ceea ce nu este adesea recunoscut este influența filosofiei stoice asupra teologiei fariseilor. Stoicismul, un curent filosofic care promova controlul asupra emoțiilor și acceptarea unei legi morale universale, a avut un impact major asupra fariseilor. Ei au preluat din stoicism ideea că Legea, în forma sa pur exterioară, este suficientă pentru a-l defini pe om ca fiind moral și drept.

Fariseii se axau pe o formă extrem de legalistă de religie, unde respectarea regulilor și tradițiilor impuse de ei devenea o măsură absolută a dreptății. Deși aparent își bazau învățăturile pe Scripturi, interpretările lor erau de multe ori influențate de conceptele stoice, care puneau accentul pe autodisciplină și o conformitate riguroasă față de reguli, fără a pune un accent egal pe relația spirituală profundă cu Dumnezeu. Astfel, religia lor se transforma într-o aplicare mecanică a legii, mai degrabă decât o practică a credinței vii, bazată pe revelația autentică.

Saducheeii și influența filosofiei epicuriene

Pe de altă parte, saducheeii erau influențați de filosofia epicureică, care era sceptică față de supranatural și promova o viață concentrată pe plăcerile moderate și pe rațiune. Epicurienii susțineau că lumea materială era tot ceea ce există și că orice formă de viață după moarte era o iluzie. Saducheeii, într-un mod similar, respingeau idei fundamentale din credința iudaică, cum ar fi învierea morților, existența îngerilor și a spiritelor, fiind mult mai orientați spre rațiune și scepticism.

Această influență epicureică i-a determinat pe saducheei să adopte o formă de religie secularizată, în care accentul era pus pe prezent și pe lucrurile tangibile, ignorând sau minimalizând dimensiunile supranaturale și escatologice ale revelației divine. Spre deosebire de farisei, care puneau accent pe respectarea legii, saducheeii preferau să vadă religia ca pe un set de reguli raționale care guvernau ordinea socială, fără să implice supranaturalul. Ei respingeau tot ce nu putea fi explicat prin prisma rațiunii și nu se aliniau cu așteptările mesianice sau spirituale ale poporului.

Astfel, influența filosofiei elenistice, adusă inițial de Antioh Epifanul, s-a infiltrat profund în religia iudaică a vremii. Atât fariseii, cât și saducheeii, și-au construit teologiile nu pe revelația divină autentică din Scripturi, ci pe idei inspirate din filosofii care respingeau supranaturalul sau impuneau o viziune rigidă asupra legii. Confruntările lui Isus cu aceste grupări reflectă nu doar o

luptă pentru restaurarea adevăratei credințe, ci și un răspuns la infiltrarea filosofiei în teologia vremii.

Filosofia și acuzația de blasfemie adusă lui Isus

Una dintre cele mai clare dovezi ale influenței filosofiei grecești asupra teologiei iudaice din timpul lui Isus este acuzația de blasfemie adusă Lui pentru că S-a declarat „Fiul lui Dumnezeu”. Potrivit ideii filosofice despre esențe, inspirată din gândirea lui Aristotel, un om nu putea avea o esență divină. Aceasta a fost baza acuzațiilor de blasfemie, deoarece iudeii, influențați de aceste concepții filosofice, considerau că Isus, fiind om, nu putea revendica un statut divin. În concepția filosofică aristotelică, divinul și umanul erau complet separate, iar afirmațiile lui Isus erau percepute ca o încălcare a acestei viziuni.

Cu toate acestea, Revelația Scripturii nu se baza pe această separare rigidă, ci pe conceptul de ungeră divină. Isus nu pretindea că are o „esență divină” în sensul filosofic, ci că El este Unsul, Mesia, împlinind voia Tatălui pe baza Legământului. El acționa și vorbea în numele lui Dumnezeu, având mandatul divin să îndeplinească misiunea pentru care fusese trimis. Isus combate acuzațiile de blasfemie folosind însăși Scriptura: „Dacă Legea a numit „dumnezei” pe aceia cărora le-a vorbit cuvântul lui Dumnezeu - și Scriptura nu poate fi desființată -, cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu?”” (Ioan 10:34-36). Astfel, Isus explică faptul că El nu își revendică o esență divină, ci acționează în acord cu Scripturile, care legitimează identitatea Sa ca "Fiul lui Dumnezeu" prin ungere și sfințire, în concordanță cu voința Tatălui, nu prin filosofie sau teorii despre esențe.

Diferența dintre rațiunea omului de rând și conceptul filosofic de RATIUNE

Raționalitatea este un dar divin oferit fiecărui om de la Dumnezeu. Aceasta reprezintă capacitatea de a discerne între bine și rău, de a lua decizii morale și de a trăi conform voinței divine. Omul de rând, chiar fără educație specială, posedă această raționalitate înnăscută care îi permite să înțeleagă lucrurile esențiale ale vieții. Este suficientă pentru ca omul să trăiască moral și corect, bazându-se pe revelația lui Dumnezeu și pe conștiința proprie. Raționalitatea primită de la Dumnezeu este clară și accesibilă, fiind parte din ordinea divină a creației.

În contrast, ceea ce filosofii numesc RATIUNE nu se referă la această capacitate naturală și accesibilă tuturor, ci la un sistem complicat de gândire construit pe teorii și speculații proprii. Filosofii își arogă un drept exclusiv de a defini adevărul, binele și răul, bazându-se pe propriile lor teorii și dogme, ignorând revelația divină. Această RATIUNE filosofică este văzută ca un proces intelectual superior, accesibil doar celor inițiați în gândirea abstractă, considerând că omul de rând nu este capabil să atingă același nivel de cunoaștere.

Filosofii pretind că doar prin această RATIUNE specială pot ajunge la adevăruri universale și la înțelegerea realității, plasând astfel gândirea lor deasupra raționalității simple, oferite de Dumnezeu tuturor oamenilor. Ei nu doar că își revendică un statut de superioritate față de oamenii de rând, ci și încearcă să redefină adevărul și moralitatea, complicând și distorsionând ceea ce este clar și simplu în revelația divină. În loc să accepte că fiecare om, prin raționalitatea dată de Dumnezeu, poate trăi o viață morală și corectă, ei complică această relație cu divinul, introducând speculații care mai degrabă îndepărtează omul de adevăr.

Astfel, RATIUNEA filosofilor nu adaugă valoare adevărului sau moralității, ci creează o distanță între oameni și revelația clară a lui Dumnezeu. În timp ce omul de rând își folosește raționalitatea pentru a înțelege ce este bine și ce este rău, filosofii creează un sistem complex care își propune să domine gândirea, respingând revelația simplă și accesibilă a Creatorului. Această distincție este esențială pentru a înțelege cum filosofia s-a plasat deasupra revelației divine, printr-o formă de rațiune exclusivistă, care pretinde că deține adevărul, dar în realitate complică și distorsionează ceea ce este deja clar stabilit prin Dumnezeu.

Infiltrarea filosofiei în religia creștină

După ce filosofia a avut un impact major asupra religiei iudaice, aceeași influență a început să pătrundă și în creștinism în primele secole după moartea lui Isus. Pe măsură ce creștinismul se răspândea în lumea greco-romană, multe concepte filosofice au fost integrate în doctrinele și învățăturile bisericii, ceea ce a dus la stabilirea unor dogme pe baze filosofice, și nu pe revelația divină pură. Aceste influențe filosofice s-au cristalizat în anumite învățături care persistă până în ziua de azi în majoritatea bisericilor creștine.

Un exemplu central al acestei infiltrări filosofice este doctrina Trinității, care nu se bazează pe revelația clară din Scriptură, ci pe concepte filosofice despre esența lui Dumnezeu, dezvoltate în secolul al IV-lea. În loc să se bazeze pe învățătura biblică despre Dumnezeu ca Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, biserica a preluat ideea filosofică a unității esențiale a celor trei „persoane” divine. Această doctrină a fost dezvoltată folosind concepte grecești despre substanță și ființă, în special influențele venite de la Platon și Aristotel, filosofi care au influențat teologii timpurii în formularea acestei dogme.

Un alt exemplu este doctrina despre dubla natură a lui Isus, care afirmă că Isus este în același timp complet divin și complet uman. Acest concept, deși pare compatibil cu Scriptura, a fost formulat și definit prin termenii filosofiei grecești despre natură și esență. Astfel, s-a introdus în teologie ideea că Isus posedă două naturi distincte într-o singură persoană, o învățătură care își are rădăcinile în metafizica greacă, mai degrabă decât în revelația biblică clară.

De asemenea, doctrina păcatului original este un alt exemplu de influență filosofică. Aceasta a fost elaborată de către Augustin, un teolog puternic influențat de filosofia neoplatoniciană, care a văzut natura umană ca fiind coruptă în esență, din cauza unui păcat transmis ereditar de la Adam și Eva. Ideea unei „naturii păcătoase” ereditare are mai mult de-a face cu conceptele filosofice despre esență și degenerare, decât cu învățătura directă a Scripturilor despre responsabilitatea personală a fiecăruia înaintea lui Dumnezeu.

În plus, conceptul de nemurire a sufletului, care este acceptat pe larg în multe biserici creștine, nu își are originea în revelația divină a Vechiului sau Noului Testament ci provine din filosofia platoniană care vede sufletul ca fiind nemuritor și separat de trup. În Scriptură, însă, învățătura despre moarte și înviere pune accentul pe moartea ca o stare de somn și învierea trupului la sfârșitul vremurilor, nu pe o nemurire intrinsecă a sufletului. Acest concept filosofic a schimbat drastic percepția creștinilor asupra morții și vieții de apoi.

Consecințele integrării filosofiei în dogmele creștine

Aceste exemple arată cum Filosofia a pătruns în dogmele fundamentale ale creștinismului, modificând mesajul inițial al Scripturii. În loc ca dogmele creștine să se bazeze exclusiv pe revelația biblică, ele au fost modelate prin prisma filosofiei grecești despre esență, natură și metafizică. Aceste doctrine, în loc să fie pur biblice, sunt o combinație de învățături inspirate și concepte filosofice care au distorsionat înțelegerea originală a credinței creștine.

Astfel, filosofia a reușit să influențeze și să modeleze creștinismul într-un mod semnificativ, lăsând o amprentă profundă asupra teologiei bisericii, care persistă până în prezent. Această integrare a filosofiei a dus la o reinterpretare a revelației divine și la formarea unor dogme contaminate de speculații filosofice.

Filosofia: un atac constant asupra Revelației divine

Filosofia, de-a lungul celor 2300 de ani, a reprezentat un atac continuu și sistematic asupra Revelației divine. Filosofii au încercat fie să distrugă complet revelațiile sfinte, fie să le „reinterpreteze” în lumina propriilor dogme raționale și umane. Acest atac nu a fost unul brutal și direct, ci mai degrabă subtil și sistematic, acționând prin critica religiei, prin contestarea supranaturalului și prin încercarea de a reduce credințele religioase la simple superstiții sau mituri.

Această strategie de reinterpretare a revelațiilor divine a fost extrem de periculoasă, pentru că a folosit rațiunea ca unealtă principală în contestarea validității scripturilor și profețiilor. Filosofii au promovat ideea că toate religiile și textele sacre sunt produse ale imaginației și psihicului uman, nu ale unei intervenții divine autentice. Prin raționalizare și reducerea religiei la simplă experiență umană, aceștia au subminat credințele religioase din interior, creând confuzie și dubii.

Filosofia nu s-a limitat doar la distrugerea fizică a unor texte sau monumente religioase, ci a atacat fundamentul însuși al credinței. Prin diferitele sale ramuri, fie că vorbim despre scepticism, materialism sau raționalism extrem, filosofia a încercat mereu să ofere alternative la răspunsurile religioase, propunând că omul poate înțelege universul și viața fără ajutorul vreunei revelații divine.

Supunerea religiilor în fața Filosofiei

De-a lungul istoriei, Filosofia nu doar că a atacat revelația divină, dar a și supus multe religii la propriile dogme și concepții, transformându-le și adaptându-le la principiile filosofice dominante. În timp, multe religii au fost forțate prin constrângeri legale sau sociale, să se alinieze la viziunea secularizată și raționalizată pe care filosofia o impunea. Religii care odinioară se bazau pe revelație divină au ajuns să își ajusteze dogmele pentru a fi în armonie cu filosofia umanistă, rațională și seculară.

În multe cazuri, religiile au fost influențate de filosofie într-atât de mult încât au ajuns să își auto-impună dogme care să fie compatibile cu ideile filosofice. Printr-un proces treptat de adaptare, credințele religioase au fost reinterpretate pentru a se conforma noii ordini filosofice. Astfel, doctrina revelației divine, care ar trebui să fie imutabilă, a fost adesea modificată pentru a se potrivi viziunii raționale și umaniste impuse de filosofia dominantă.

Mai mult decât atât, în multe cazuri, religia nu a fost doar adaptată voluntar la filosofia dominantă, ci a fost obligată să o facă prin forța legilor civile și sociale. În special în societățile moderne, multe religii au fost nevoite să se supună filosofiei prin constrângeri legale, fie că a fost vorba de legi privitoare la educație, moralitate sau alte domenii sensibile. Filosofia și-a impus astfel regulile și normele, transformând religiile în structuri care trebuie să fie conforme cu valorile seculare și raționale ale societății moderne.

Prin urmare, Filosofia nu doar că a contestat revelația divină, dar și-a extins influența asupra religiilor din întreaga lume, modelându-le în conformitate cu propriile sale dogme raționale și seculare. Aceasta a subminat în mod subtil autenticitatea și autoritatea revelației divine, înlocuind-o cu un sistem de gândire bazat pe rațiunea și înțelegerea umană, fără apel la supranatural.

Filosofia: stăpâna lumii moderne

Filosofia, care a început să se extindă și să își impună ideile după anul 280 î.Hr., a devenit astăzi stăpâna lumii. În decursul celor 2300 de ani profetici, filosofia a depășit granițele Greciei antice și s-a extins în tot Imperiul Roman și dincolo de el, influențând profund gândirea și structurile sociale ale lumii moderne. În prezent, majoritatea statelor lumii sunt fondate pe baze filosofice, guvernate de principii raționale și seculare, care reflectă ideologia filosofică a respingerii revelației divine.

De-a lungul timpului, filosofia s-a impus ca o autoritate supremă asupra tuturor aspectelor vieții umane. De la guvernare la educație, de la știință la cultură, filosofia a modelat structurile și valorile societății. Statelor moderne le lipsește o bază religioasă autentică și se sprijină exclusiv pe concepții raționale și umaniste. Astfel, religia a fost marginalizată și considerată o chestiune personală sau culturală, iar filosofia a devenit noua „lege” care guvernează deciziile politice și sociale.

Această dominație a filosofiei nu este doar una culturală sau academică, ci este o dominație reală, care influențează profund toate națiunile lumii moderne. Politica și guvernarea globală sunt structurate în așa fel încât principiile filosofice să fie implementate în mod legal și sistematic, iar

revelațiile divine și practicile religioase sunt tot mai mult împinse în fundal, fiind subordonate legilor și valorilor filosofice.

Filosofia și limitele sale: intervenția iminentă a lui Dumnezeu

Filosofia și-a extins puterea și influența asupra lumii timp de 2300 de ani, dar această dominație a fost permisă de Dumnezeu doar până la un anumit punct. După trecerea acestei perioade profetice, fără ajutorul vreunei mâini omenești, Dumnezeu va interveni direct pentru a pune capăt acestei nebunii și blasfemii filosofice care au stăpânit lumea.

Profeția lui Daniel indică în mod clar că Filosofia va domina lumea doar pentru o perioadă limitată, iar după ce cei 2300 de ani se vor sfârși, Dumnezeu va acționa fără ajutor uman pentru a restabili ordinea divină. Filosofia, care a ridicat rațiunea umană deasupra revelației divine, va fi oprită brusc și fără puterea vreunei mâini omenești. Aceasta este o acțiune exclusivă a lui Dumnezeu, care nu are nevoie de sprijinul sau intervenția oamenilor pentru a pune capăt dominației filosofiei și pentru a curăța „Sfântul Locaș”.

Această intervenție divină este inevitabilă și va marca sfârșitul perioadei de influență a filosofiei, care a modelat gândirea și structurile lumii timp de 2300 de ani. Deși filosofia s-a extins nespuse de mult și a devenit o forță globală aparent de neînfrânt, planul lui Dumnezeu este clar: această dominație va avea un sfârșit, iar restaurarea ordinii divine va avea loc fără ajutorul vreunei mâini omenești. Este o acțiune directă și exclusivă a Creatorului, care va pune capăt acestei ere de raționalism și respingere a revelației.

Astfel, în ciuda puterii și influenței sale enorme, Filosofia nu va putea opri intervenția lui Dumnezeu, care va restaura ordinea divină în lume. Filosofia, care a fost permisă să domine doar pentru o perioadă limitată, își va încheia misiunea, iar revelația divină va triumfa prin intervenția directă a Creatorului.

Profeții și anunțul intervenției Divine

Intervenția iminentă a lui Dumnezeu, care va pune capăt dominației filosofiei, a fost anunțată în mod clar atât de Isus, cât și de toți profeții Vechiului și Noului Testament. Această acțiune divină nu este un eveniment izolat sau neașteptat, ci a fost prevestită cu mult timp înainte, ca parte a planului divin pentru restaurarea ordinii în lume. În Matei 24, Isus avertizează despre semnele sfârșitului și despre momentele grele care vor veni înainte ca Dumnezeu să intervină direct în istoria omenirii.

Profeții din Vechiul Testament au vorbit despre un timp în care Dumnezeu va pune capăt lucrărilor omenești care contrazic revelația divină, iar profeții Noului Testament au continuat să avertizeze despre această intervenție. Dominația filosofiei, această erezie intelectuală care a respins revelația divină, va fi înlocuită de ordinea stabilită de Creator. Aceasta va marca sfârșitul epocii în care omul, prin rațiune și cunoaștere, a încercat să se pună deasupra lui Dumnezeu.

Isus, prin cuvintele sale și prin avertismentele oferite ucenicilor, a fost foarte clar: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24:35). Acest mesaj confirmă faptul că profețiile divine sunt sigure și inevitabile. Intervenția lui Dumnezeu nu va putea fi oprită de nimeni și va veni la timpul potrivit, așa cum au prezis toți profeții.

Intervenția divină: o realitate întruchipată în toate marile revelații religioase

Intervenția Creatorului nu este doar o temă centrală în Biblie, ci este prezentată și în multe alte revelații religioase din întreaga lume. Toate marile religii au învățături care vorbesc despre un timp

în care Dumnezeu va interveni direct pentru a restaura ordinea și pentru a corecta devierile umane. Aceasta demonstrează un adevăr universal, care traversează granițele culturale și religioase.

În tradițiile religioase din India, China, Persia și alte regiuni ale lumii, se găsesc profeții și învățături care indică faptul că ordinea divină va fi restabilită. Aceste profeții și scrieri reflectă așteptarea universală a unei intervenții divine, care va corecta nedreptățile și va aduce un sfârșit dominației filosofiei, a materialismului și a secularismului.

Aceste revelații diferite, deși variate în exprimare și context, transmit același mesaj fundamental: Dumnezeu nu va permite ca eroarea umană, manifestată prin ideologii care resping divinul, să continue la nesfârșit. Revelațiile existente în toate religiile mari ale lumii indică spre același punct culminant: o intervenție divină care va transforma lumea și va aduce restaurarea ordinii divine.

Filosofia: „cornul cel Mic” care s-a făcut Gigantic

Profeția lui Daniel despre „cornul cel mic” care „se va face foarte mare” s-a împlinit pe deplin în filosofia care a început să își exercite influența după anul 280 î.Hr. Filosofia, care la început a fost doar o mișcare intelectuală relativ restrânsă, s-a extins neconținut, acaparând toate domeniile vieții umane — de la politică la religie și educație. În timp, această ideologie s-a transformat într-o forță gigantică, care a preluat controlul asupra întregii lumi.

Astăzi, filosofia stăpânește întreaga lume, influențând fiecare aspect al vieții cotidiene și al deciziilor sociale și politice. Este o putere subtilă, dar extrem de periculoasă, care a reușit să își impună dogmele peste tot. Filosofia nu mai este o simplă curiozitate intelectuală sau un mod de a privi lumea, ci a devenit forța care guvernează națiuni întregi. Învățăturile religioase sunt fie supuse acestei filosofii, fie reinterpretate pentru a se alinia cu principiile ei raționale și seculare.

Filosofia a pătruns în toate instituțiile lumii moderne și a modelat concepțiile despre realitate, moralitate și existență. Ea a transformat modul în care oamenii se raportează la Dumnezeu, punând accentul pe rațiune, cunoaștere și explicații pur naturale, în detrimentul credinței și al revelației divine. „Cornul cel mic” s-a făcut „gigantic” și stăpânește întreaga lume, așa cum Daniel a profetizat cu mii de ani în urmă.

O nouă interpretare a profeției: semnul vremii sfârșitului

Interpretarea nouă a profeției din Daniel, care identifică filosofia ca fiind „cornul cel mic”, este complet necunoscută lumii până în prezent. Această nouă înțelegere a apărut abia acum, la „vremea sfârșitului”, momentul profetic în care viziunea lui Daniel trebuia să fie descifrată și înțeleasă corect. Acesta este un semn clar că acum a sosit momentul potrivit pentru a înțelege mesajul profeției. Timp de 2300 de ani, această viziune a fost sigilată și inaccesibilă pentru generațiile trecute, dar acum a fost desigilată, și aceasta este cheia care ne permite să vedem și să înțelegem adevărul.

Profeția lui Daniel a fost întotdeauna o provocare pentru teologi și cercetători, dar abia acum, la sfârșitul perioadei de 2300 de ani, interpretarea corectă a ieșit la lumină. Faptul că a apărut o nouă interpretare, chiar în momentul destinat acestei descifrări, este un semn puternic că „vremea sfârșitului” este aproape. Această interpretare trebuie luată în serios și analizată cu atenție de oricine mai crede în Revelația lui Dumnezeu.

Mesajul profetic: chemarea la studiu și înțelegere

Această nouă interpretare, care dezvăluie filosofia ca fiind puterea care a influențat și stăpânit lumea timp de 2300 de ani, nu va fi înțeleasă și acceptată de toți. După cum afirmă revelația divină, cei mai mulți oameni nu vor crede acest mesaj, ci vor continua să trăiască doar pentru prezent, pentru „aici și acum”, conform îndrumărilor filosofiei seculare. Filosofia încurajează o

viață centrată pe lucrurile imediate și tangibile, fără a se preocupa de dimensiunea spirituală sau de consecințele viitoare ale acțiunilor omenești. Acest mod de viață este exact ceea ce profeția avertizează că va domina în „vremea sfârșitului”.

Cu toate acestea, chemarea rămâne deschisă pentru toți cei care vor să înțeleagă adevărul. Dumnezeu a oferit această revelație pentru a avertiza omenirea și pentru a le da tuturor ocazia de a recunoaște realitatea. Cei care sunt dornici să studieze și să înțeleagă profețiile trebuie să ia aminte la acest semn și să caute înțelepciunea divină. Isus însuși a spus: „Cine citește, să înțeleagă”, indicând importanța crucială a înțelegerii mesajului profetic pentru timpul nostru.

Dumnezeu transmite un mesaj

Deși majoritatea oamenilor vor respinge acest avertisment și vor continua să trăiască în conformitate cu valorile filosofiei, Dumnezeu îi cunoaște pe toți oamenii de pe pământ și face tot ce este posibil pentru a-i avertiza despre iminenta intervenție divină. În marea Sa milă și dreptate, Dumnezeu nu va lăsa omenirea fără un avertisment clar înainte de a interveni direct în istoria acestei lumi. El cunoaște inimile oamenilor și știe cine va asculta și cine va ignora acest mesaj.

Avertismentele profetice sunt o dovadă a grijii și iubirii lui Dumnezeu pentru întreaga umanitate. El nu dorește să pedepsească fără a oferi mai întâi omului oportunitatea de a înțelege și de a se schimba. Însă, cu toate acestea, timpul avertismentelor este limitat, iar intervenția divină va veni inevitabil, fie că oamenii o cred sau nu. Intervenția lui Dumnezeu va fi directă și va schimba cursul istoriei, așa cum au prezis toți profeții.

Un avertisment final pentru toți oamenii

Cuvintele lui Isus: „Cine citește, să înțeleagă” sunt de o importanță capitală pentru acest timp. Acesta nu este doar un mesaj pentru cei din trecut, ci este un avertisment direct pentru toți cei care trăiesc în vremea sfârșitului. Acest articol este o chemare adresată tuturor celor care vor să înțeleagă adevărul revelat în profețiile lui Daniel. Acum este momentul să se studieze și să se înțeleagă corect această profeție, deoarece vremea desigilării a sosit.

Dominația filosofiei s-a încheiat, iar Dumnezeu va interveni pentru a pune capăt acestei ere de confuzie și respingere a revelației divine. Acum este timpul să înțelegem și să ne pregătim pentru ceea ce urmează. Mesajul este clar și direct, iar semnatarul acestui articol se alătură chemării divine: „Cine citește, să înțeleagă”.